

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Václava Trajera a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D., a Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse v právní věci **žalobkyně: DPÚK, a. s.**, IČ: 25497961, se sídlem Lumiérů 181/41, 152 00, Praha 5, zastoupené JUDr. Radkem Ondrušem, advokátem, se sídlem Bubeníčкова 502/42, 615 00, Brno, proti **žalovanému: Ministerstvu dopravy, odboru veřejné dopravy**, se sídlem nábřeží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15, Praha 1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 11. 2013, č. j. 94/2013-190-STSP/6,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Ministerstva dopravy, odboru veřejné dopravy, ze dne 21. 11. 2013, č. j. 94/2013-190-STSP/6, **se pro vady řízení z r u š u j e** a věc **se v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 15.342 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva dopravy, odboru veřejné dopravy, ze dne 21. 11. 2013, č. j. 94/2013-190-STSP/6, jímž bylo v odvolacím řízení změněno rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství (dále jen „krajský úřad“), ze dne 31. 7. 2013, č. j. 5012/DS/2007, JID: 100436/2013/KUUK. Tímto rozhodnutím krajský úřad podle § 35 odst. 2 písm. g) zákona č. 111/1994 Sb., o silniční dopravě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silniční

dopravě“), uložil žalobkyni pokutu ve výši 500.000 Kč za správní delikty podle § 18 písm. a) a c) téhož zákona spočívající v tom, že neprovozovala dopravu na vyjmenovaných linkách po celou dobu platnosti licence, když v období od 1. 8. 2006 0:00 hodin do 4. 8. 2006 18:00 hodin opakovaně nedodržela jízdní řády schválené pro dané linky. Žalovaný uvedeně rozhodnutí krajského úřadu změnil tak, že v části I. výroku na straně 8 nahradil první dva odstavce pod výčtem linek a spojů tímto zněním: „*Tím, že společnost DPÚK nepřistavila na výše uvedených linkách uvedené spoje, neudržovala provoz linek po celou dobu platnosti licence, a jako dopravce tak závažným způsobem porušila ustanovení § 18 písm. a) zákona o silniční dopravě. Neudržováním provozu po celou dobu platnosti licence se společnost DPÚK dopustila správního deliktu podle § 35 odst. 2 písm. g) zákona o silniční dopravě.*“ Dále žalovaný doplnil výrokovou část zmíněného rozhodnutí krajského úřadu na konci o výrok IV. ve znění: „*Správní řízení se v části o porušení ustanovení § 18 písm. c) zákona o silniční dopravě podle § 66 odst. 2 správního řádu zastavuje.*“ Ve zbytku žalovaný rozhodnutí krajského úřadu potvrdil. Žalobkyně se v žalobě současně domáhala toho, aby soud zrušil rovněž rozhodnutí krajského úřadu, případně aby od sankce upustil nebo ji snížil, a současně aby uložil žalovanému povinnost nahradit žalobkyni náklady soudního řízení.

V žalobě žalobkyně namítala, že v první instanci rozhodoval místně nepřislušný správní orgán, neboť s účinností od 1. 6. 2012 upravuje místní příslušnost § 36 odst. 1 zákona o silniční dopravě tak, že k projednání správního deliktu v prvním stupni je příslušný dopravní úřad, v jehož správním obvodu byla provedena kontrola, na jejímž podkladě byl správní delikt zjištěn. Podle žalobkyně platí, že dojde-li v průběhu řízení ke změně právní úpravy místní příslušnosti, kdy nová úprava neobsahuje přechodná ustanovení, je nově místně nepřislušný správní orgán povinen postupem podle § 12 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), bez dalšího předložit věc k rozhodnutí místně příslušnému správnímu orgánu. Takto v projednávané věci postupováno nebylo. Žalobkyně poukázala na to, že kontroly byly provedeny v rozporu se zákonem, neboť kontrolní orgán porušil povinnost seznámit žalobkyni s obsahem protokolu a předat jí stejnopis, aby mohla uplatnit námitky. Z důvodu nezákonnosti kontrol podle žalobkyně nevznikla právní skutečnost, na jejímž základě by bylo možné určit místní příslušnost. Žalovaný se k argumentu absence místní příslušnosti vyjádřil pouze tak, že se touto námitkou zabýval již v rozhodnutí č. j. 9/2008-190-STSP/13 a v této věci neshledal pochybení. Žalobkyně proto namítla nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů.

Podle žalobkyně považovaly správní orgány protokoly z provedených kontrol za určující pro rozhodnutí ve věci, ačkoli byly nezákonné, tudíž se rozhodnutí krajského úřadu opírá o nezákonné důkazy, což má za následek jeho nezákonnost pro rozpor s § 51 odst. 1 správního řádu. Vzhledem k tomu, že se žalovaný s námitkou nezákonnosti určujících podkladů prvoinstančního rozhodnutí a nezákonnosti celého správního řízení v prvním stupni řádně nevypořádal, je napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Žalobkyně dále namítala, že krajský úřad provedl všechny důkazy v rozporu se zákonem, neboť tak učinil při ústním jednání dne 9. 5. 2011 bez přítomnosti žalobkyně či jejího právního zástupce, jimž upřel účast, a navíc vyloučenými úředními osobami, protože v době konání jednání nebylo rozhodnuto o námitkách podjatosti těchto osob. Zdůraznila, že námitka podjatosti je objektivní kategorie a musí o ní být rozhodnuto v souladu se zákonem, přičemž do té doby lze provádět jen úkony, které nesnesou odkladu. Takovým úkonem podle žalobkyně není ústní jednání za situace, kdy řízení trvá mnoho let. Žalobkyně dále upozornila

na skutečnost, že krajský úřad nepřijal omluvu jejího právního zástupce, aniž upřesnil důvody, a že v protokolu o jednání je nesprávně uvedeno, že se žalobkyně ani její právní zástupce nedostavili bez řádné omluvy. Právní zástupce již dne 6. 5. 2011 zaslal krajskému úřadu omluvu na dny 9. až 12. 5. 2011, tudíž krajskému úřadu nic nebránilo v tom, aby jednání nařídil na 13. 5. 2011, což byl jeden z dříve avizovaných možných termínů jednání. Žalobkyně dodala, že kolize s jiným řízením jako důvod omluvy akceptují i soudy. Za situace, kdy správní řízení trvalo již téměř pět let, mohl krajský úřad nařídít jednání kdykoli jindy v následujících dnech. Svým postupem krajský úřad podle žalobkyně potvrdil pochybnosti o nepodjatosti oprávněných úředních osob. Žalobkyně odmítla, že by námitkami podjatosti obstrukčně oddalovala rozhodnutí ve věci a že z toho důvodu bylo třeba považovat provedení důkazů při ústním jednání dne 9. 5. 2011 za úkon, který nesnesl odkladu. Připomněla, že má právo namítat podjatost, nečinila tak obecně, formálně ani bez patřičného zdůvodnění a důslednou ochranu jejích práv rozhodně nelze považovat za obstrukční jednání.

Podle žalobkyně navíc provedené důkazy neprokazují, že se dopustila jednání, jež je detailně specifikováno ve výroku rozhodnutí krajského úřadu. Konstatovala, že její oznámení ze dne 26. 7. 2006 nikterak neprokazuje skutečnosti týkající se skutečného provozu veřejné linkové dopravy ve dnech 1. až 4. 8. 2006. Jedná se toliko o informaci o velmi závažném ohrožení zajišťování základní dopravní obslužnosti v důsledku toho, že kraj nehradí žalobkyni prokazatelnou ztrátu vzniklou zajišťováním základní dopravní obslužnosti. V žádném případě však neprokazuje, zda k přerušení dopravy skutečně došlo v avizovaném rozsahu. Tyto pochybnosti krajský úřad nevyvrátil a žalovaný se s nimi nevypořádal. Ani prohlášení žalobkyně učiněné údajně dne 4. 8. 2006 na jejích webových stránkách není způsobilé prokázat, že se žalobkyně dopustila vytýkaného jednání. Dodala, že obnovení dopravy na všech spojích přitom podle žalobkyně nelze považovat ani za obecně známou skutečnost.

Žalobkyně zpochybnila také další soukromé listiny, z nichž správní orgány vycházely, a podotkla, že obsahují zjevné chyby, neboť zahrnují i mimoprázdninový a víkendový provoz veřejné dopravy, ačkoli se skutek popsany ve výroku rozhodnutí krajského úřadu týká výhradně všedních prázdninových dnů. Na zpochybnění těchto listin reagoval krajský úřad jen zúžením rozsahu postihovaného jednání, aniž se zabýval námitkami, které napadaly správnost a pravdivost celého obsahu listin. Žalobkyně dále podotkla, že krajský úřad si kopie těchto listin pořídil ze spisu Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže, který je získal v rozporu se zákonem, neboť žalobkyni ve výzvě k jejich předložení nepoučil o možnosti předložení odeprít, pokud by tím sobě mohla způsobit nebezpečí postihu za správní delikt. Žalobkyně navíc tyto listiny poskytla výhradně pro řízení před zmíněným úřadem a z uvedených důvodů se jedná o důkazy získané v rozporu s právními předpisy ve smyslu § 53 odst. 1 správního řádu. S touto námitkou se krajský úřad řádně nevypořádal a žalovaný k ní pouze konstatoval, že předmětné listiny nebyly označeny za soukromé a v řízení nepoužitelné. Žalobkyně dále vysvětlila rozdíl mezi soukromou a veřejnou listinou, zdůraznila, že obsah soukromých listin zpochybnila, a proto krajský úřad neunesl důkazní břemeno. Žalovaný se pak s příslušnou argumentací nevypořádal, tudíž je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Pro případ, že by správní orgány považovaly její jednání za prokázané, žalobkyně uvedla, že byly naplněny podmínky pro posouzení jejího údajného jednání jako jednání v krajní nouzi, která vylučuje jeho trestnost. Žalobkyni v předmětné době hrozilo, že pokračováním v provozování ztrátové veřejné linkové dopravy za současného neplnění zákonné povinnosti Ústeckého kraje hradit prokazatelnou ztrátu dojde k jejímu ekonomickému úpadku. Jediným způsobem odvrácení této hrozby bylo omezení provozu.

Pokud by tedy k údajnému jednání žalobkyně došlo, představovalo by odvracení bezprostředně hrozícího ekonomického úpadku. Žalobkyně nesouhlasila s názorem žalovaného, že nebyla splněna podmínka subsidiarity, když žalobkyně mohla svou hlavní činnost předčasně ukončit. Konstatovala, že po nikom nelze spravedlivě požadovat, aby se vzdal oprávnění k činnosti, kterou z důvodu protiprávního jednání jiné osoby momentálně nemůže vykonávat. V této souvislosti žalobkyně upozornila také na nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, ve kterém se žalovaný zabýval zcela odlišnou argumentací, než jaká byla uplatněna v odvolání. Podle žalobkyně to byl Ústecký kraj, kdo mohl a měl avizovanému přerušení dopravy předejít tím, že by se žalobkyní uzavřel smlouvu na základě její časově neomezené nabídky ze dne 3. 3. 2006, v níž vyjádřila ochotu plně akceptovat požadavky Ústeckého kraje na obsah smlouvy. Ústecký kraj rovněž měl včas vydat rozhodnutí podle čl. 14 nařízení Rady EHS č. 1191/69, o postupu členských států ohledně závazků vyplývajících z pojmu veřejné služby v dopravě po železnici, silnici a vnitrozemských vodních cestách (dále jen „nařízení“). Žalobkyně podtrhla, že to byl Ústecký kraj a krajský úřad, kdo mohl způsobit údajné přerušení provozu veřejné linkové dopravy většího rozsahu a dopustit se správního deliktu podle § 35 odst. 5 písm. c) zákona o silniční dopravě. Dodala, že situace, kdy stav vedoucí k zahájení správních řízení způsobili pracovníci krajského úřadu, odůvodňuje pochybnosti o nepodjatosti oprávněných úředních osob. Podle žalobkyně měl krajský úřad dostatek času pro vydání rozhodnutí o zachování dopravy, což dokládá výpověď tehdejší ředitelky krajského úřadu Mgr. L. Š. i usnesení Krajského státního zastupitelství Ústí nad Labem ze dne 7. 7. 2008, č. j. KVZ 21/2008 - 95.

Žalobkyně dále namítala, že napadené rozhodnutí zcela odhlédlo od předloženého závažného důkazu v podobě notářského zápisu N 290/2007, NZ 288/2007 osvědčujícího výpověď Ing. P. M., bývalého ředitele společnosti IDS Ústeckého kraje, a. s., ze které plyne, že žalobkyni hrozilo nebezpečí ekonomické likvidace ze strany Ústeckého kraje a s ním kooperujícího krajského úřadu. Ústecký kraj i krajský úřad podle žalobkyně zcela selhaly při naplňování jejich úkolů veřejné správy tím, že ačkoli mohly zasáhnout ve prospěch veřejného zájmu na kontinuálním zajištění základní dopravní obslužnosti, úmyslně setrvaly v nečinnosti, což nelze přičítat k tíži toliko žalobkyni. Tyto okolnosti považovala žalobkyně za okolnosti případu, jimž mělo odpovídat přijaté řešení ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu.

Podle žalobkyně trvalo správní řízení nepřiměřeně dlouho – téměř sedm let, přičemž krajský úřad ani v jednom případě nepožádal nadřízený správní orgán o prodloužení lhůty k vydání rozhodnutí postupem podle § 80 odst. 4 písm. c) správního řádu. Zjevné a ničím neodůvodněné průtahy jsou podle žalobkyně důvodem pochybností o nepodjatosti oprávněných úředních osob. Krajský úřad svou nečinností porušil § 71 ve spojení s § 6 odst. 1 správního řádu. Tvrzení žalovaného, že procesní aktivita žalobkyně byla obstrukční a účelová, označila žalobkyně za nepodložené a neprokázané. Dodala, že k průtahům docházelo i při vyřizování námitek podjatosti. Připomněla, že rozhodnutí o těchto námitkách jsou typizovaná a zcela formální, tudíž mohla být vydána v řádu dnů. Prodlení mezi úkony správních orgánů byla v řádech měsíců i let, což nelze klást k tíži žalobkyně. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí dále spatřovala v tom, že se žalovaný ve vztahu k otázce zániku trestnosti údajného jednání z důvodu zjevně nepřiměřené délky řízení omezil na neprokázané tvrzení, že délka řízení byla z větší části způsobena procesní aktivitou žalobkyně, nikoli nezákonnými průtahy řízení. Podotkla, že podle judikatury Ústavního soudu uplynutím určité doby trestnost správního deliktu zaniká stejně, jako v případě promlčení zaniká trestnost trestného činu. Tuto dobu podle žalobkyně stanovil Ústavní soud u správních deliktů fyzických osob na dva roky,

zákon pak v některých případech výslovně stanoví maximální dobu zániku trestnosti správního deliktu na pět let, což v projednávané věci uplynulo, tudíž trestnost jednání zanikla.

Další námitky žalobkyně se týkaly pochybností o nepodjatosti úředních osob. Podle žalobkyně se žalovaný vůbec nezabýval vadami vypořádání námitek podjatosti a pouze konstatoval, že o všech námitkách bylo pravomocně rozhodnuto, ačkoli žalobkyně v odvolání tvrdila, že se rozhodování v prvním stupni účastnily vyloučené úřední osoby, což mohlo způsobit nezákonnost rozhodnutí krajského úřadu. Žalobkyně měla za to, že výše zmíněný notářský zápis je přípustným a dostatečným důkazem k prokázání existence pochybností o nepodjatosti Ing. J. F. a všech jemu podřízených osob. Zdůraznila, že obsah veřejné listiny se považuje za správný až do okamžiku, než je prokázán opak, což však krajský úřad neprokázal. Žalobkyně navíc k prokázání správnosti a pravdivosti notářského zápisu navrhla vyslechnout svědky Ing. P. M. a Ing. J. F., ačkoli důkazní břemeno prokázání nesprávnosti notářského zápisu leželo na krajském úřadu, který provedení těchto důkazů bez přezkoumatelného odůvodnění odmítl. Žalovaný tím, že rozhodnutí krajského úřadu z uvedených důvodů nezrušil, nepřiměřeně zasáhl do práva žalobkyně na spravedlivý proces. Provedení předmětných důkazů podle žalobkyně bránilo to, že v postavení svědka by musely vystupovat samy vyloučené úřední osoby, a proto měl žalovaný podle § 131 odst. 4 správního řádu pověřit jiný věcně příslušný správní orgán.

Žalobkyně podotkla, že poměr Ing. J. F. k věci zakládá mimo jiné jeho pracovněprávní vztah k Ústeckému kraji, který má evidentní zájem na výsledku řízení, jenž by mohl ovlivnit jiná řízení o plněních v řádu stamiliónů korun českých. Žalobkyně k tomu odkázala na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2012, č. j. 1 As 89/2010 - 119, podle něhož má-li na výsledku řízení zájem zaměstnavatel úředních osob, je třeba otázku možné podjatosti posuzovat s velkou mírou opatrnosti, neboť postačuje jen velmi malá míra podezření o existenci pochybností o nepodjatosti dotyčné úřední osoby, aby byla z projednávání věci vyloučena. Tato míra podezření byla v případě Ing. J. F. výrazně překročena, a to právě vzhledem ke skutečnostem uvedeným ve zmíněném notářském zápisu a odmítnutí provedení důkazu svědeckou výpovědí. Podle žalobkyně ve věci rozhodla vyloučená osoba, což způsobuje nezákonnost napadeného rozhodnutí a také jeho nepřezkoumatelnost, neboť žalovaný se s tímto argumentem řádně nevypořádal. Žalobkyně dále zmínila nálezy Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 167/94 a I. ÚS 105/01, rozsudky Evropského soudu pro lidská práva č. 15651/89 a 21257-21260/93 a rozhodnutí Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 19/2010, 6 As 24/2007, 2 As 29/2007 a 2 As 21/2004. Poměr Ing. J. F., Mgr. L. Š. a jim podřízených úředních osob k věci i k žalobkyni zakládá podle ní také skutečnost, že se mohli dopustit správního deliktu podle § 35 odst. 5 písm. c) zákona o silniční dopravě, tudíž mají zájem na výsledku daného správního řízení. Žalobkyně dále citovala rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Afs 7/2009, podle něhož Ústecký kraj a krajský úřad neměly jinou možnost jak splnit svou povinnost kontinuálně zajistit základní dopravní obslužnost než právě uzavření smlouvy o závazku veřejné služby se žalobkyní. Podle žalobkyně Ústecký kraj koordinovaně s krajským úřadem jednaly s cílem navodit situaci, kdy budou moci žalobkyni z moci úřední odejmout licence, což bylo v rozporu s jejich zákonnou povinností zajistit základní dopravní obslužnost. K tomu žalobkyně poukázala na usnesení zvláštního senátu zřízeného podle zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů, sp. zn. Konf 31/2007, Konf 33/2007 a Konf 6/2008, podle nichž hlavním úkolem kraje při plnění povinnosti zajišťovat dopravní obslužnost není vystavovat adresáty správního práva svému

mocenskému působení, nýbrž zajistit obyvatelům kraje možnost využívat po všechny dny v týdnu síť veřejné linkové dopravy. Na tuto zákonnou povinnost Ústecký kraj podle žalobkyně minimálně od 30. 4. 2006 zcela rezignoval a krajský úřad současně rezignoval na svou povinnost chránit veřejný zájem na kontinuálním zajištění základní dopravní obslužnosti, když namísto vydání rozhodnutí o zachování dopravy podle čl. 14 odst. 5 nařízení zcela záměrně vyčkal údajného přerušení dopravy bez ohledu na možné následky.

S ohledem na výše uvedené a také vzhledem ke svým majetkovým poměrům v době vydání rozhodnutí krajského úřadu žalobkyně konstatovala, že jí byla uložena pokuta v nepřiměřené výši. Připomněla, že se její vlastní jmění od data zahájení správních řízení snížilo z řádově stamiliónů na statisíce korun českých. Uložení pokuty v nejvyšší zákonem povolené výši není podle žalobkyně přiměřené ani ve vztahu k délce řízení, jejíž značnou část představovala zjevná nečinnost správních orgánů.

Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a dále uvedl, že protiprávním jednáním žalobkyně byl na dobu téměř čtyř dnů v důsledku omezené mobility ochromen hospodářský i soukromý život na území celého kraje s 820 tisíci obyvateli, a tím byly způsobeny i materiální škody cestujícím a jejich zaměstnavatelům. Podle žalovaného nelze z novely zákona o silniční dopravě provedené zákonem č. 119/2012 Sb. s účinností od 1. 6. 2012 dovozovat, že by se zpětnou platností došlo ke změně příslušnosti v již probíhajícím řízení. K tvrzenému provedení důkazů v rozporu se zákonem žalovaný podotkl, že námítky podjatosti proti řediteli krajského úřadu, který nebyl ve funkci v době přerušení dopravy, nesměly paralyzovat činnost úřadu. Nutný věcný posun v řízení dlouhodobě zatěžovaném formálními kroky, který spočíval v čtení listin, považoval žalovaný v tomto kontextu za úkon, který nesnesl odkladu, a nespátroval v něm takový rozpor s právními předpisy, který by způsobil nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobkyně byla o nařízeném jednání vyrozuměna a jednání bylo na její žádost dvakrát odloženo. Podle žalovaného nejsou ustanovení správního řádu ukládající rozhodnout neprodleně (do 30, 60 dnů) konstruována na oddalování rozhodnutí vícenásobnými omluvami. Je věcí účastníka řízení, aby si zvolil zástupce, který je schopen věnovat se řízení, nebo se účastnit jednání sám.

Samotné přerušení dopravy lze podle žalovaného považovat za zcela nepochybně prokázané. Krajský úřad označil konkrétní rozsah přerušení dopravy výčtem spojů, které nebyly provozovány, čímž byl exaktně stanoven rozsah porušení právního předpisu. K určení rozsahu přerušení dopravy použil krajský úřad listiny ze spisu vedeného Úřadem pro ochranu hospodářské soutěže, které tento úřad ani Ústavní soud, který předmětný spis krajskému úřadu zapůjčil, neoznačily za soukromé nebo v řízení nepoužitelné, tudíž domněnka žalobkyně o jejich získání v rozporu se zákonem nemá žádnou věcnou oporu. Argumentaci jednáním v krajní nouzi považoval žalovaný za účelovou a dodal, že zákon o silniční dopravě ukládá dopravci určité povinnosti a obsahuje dostatek nástrojů, které může dopravce využít v případě, kdy dopravu nehodlá dále provozovat nebo hodlá její provoz omezit. Žalobkyně mohla předložit ke schválení nové jízdní řády v rozsahu, který by nepříznivou ekonomickou situaci odvrátil, nebo mohla požádat o odnětí licencí na některé či všechny provozované linky, přičemž tuto žádost by krajský úřad musel vyřídit do třiceti dnů bez možnosti jejího zamítnutí. Podle žalovaného proto přerušení dopravy nemůže být odůvodňováno okolnostmi, které žalobkyně nemohla odvrátit nebo jim zabránit.

K namítané nepřiměřené délce řízení žalovaný poukázal na unikátní rozsah protiprávního jednání žalobkyně, z něhož vyplývá i mimořádný rozsah činností krajského úřadu, a dodržení všech lhůt tak není naplnitelné. Žalovaný upozornil na skutečnost, že po objektivně největší část řízení byly řešeny námitky podjatosti, které hodnotil jako účelové a obstrukční. Zcela neopodstatněné námitky vůči řediteli krajského úřadu Ing. M. Z. a jejich posouzení paralyzovaly činnost celého úřadu v tomto řízení. Při všech námitkách a odvoláních ve věci podjatosti bylo nutné postupovat celý správní spis o mnoha stovkách stran mezi krajským úřadem, žalovaným a rozkladovou komisí a všechny jeho součásti opětovně posuzovat. Lhůty, v nichž byly tyto úkony prováděny, nelze podle žalovaného přičítat k běhu lhůt, v nichž byly správní orgány nečinné. Za zcela neopodstatněnou označil žalovaný konstrukci dovozující podjatost z možnosti správního deliktu podle § 35 odst. 5 písm. c) zákona o silniční dopravě. Zdůraznil, že přerušení dopravy bylo jednostranným aktem žalobkyně, k němuž se svobodně rozhodla namísto řádného podání žádosti o odnětí licence nebo o schválení jízdních řádů s jiným rozsahem provozu. K nepřiměřenosti výše pokuty žalovaný poukázal na závažnost a dopady správního deliktu včetně nevyčíslitelnosti škody, která jednáním žalobkyně nastala. Vzhledem k unikátnosti celého případu nemohla být podle žalovaného sankce uložena v jiné výši než s využitím horní hranice, kterou zákon umožňuje. Žalovaný uzavřel, že postupoval plně v souladu s obecnými zásadami správního řízení a zákonem o silniční dopravě, napadené rozhodnutí splňuje všechny náležitosti stanovené právními předpisy a je přezkoumatelné.

Žalobkyně v replice k vyjádření žalovaného konstatovala, že jeho tvrzení, že údajným protiprávním jednáním žalobkyně byl na dobu téměř čtyř dnů ochromen hospodářský i soukromý život v kraji a údajně byla způsobena škoda, jsou irelevantní, zcela nepodložená a nebyla ve správním řízení prokázána. Pokud by k těmto skutečnostem došlo, mělo být zahájeno řízení s Ústeckým krajem pro spáchání správního deliktu podle § 35 odst. 5 písm. c) zákona o silničním provozu, neboť za zajištění základní dopravní obslužnosti svého územního obvodu odpovídá kraj. Žalobkyně upozornila na rozpor spočívající v tom, že krajský úřad ve svém rozhodnutí tvrdil, že dotčené spoje sloužily každý den k přepravě cca 60.000 osob, zatímco podle žalovaného se údajně jednání žalobkyně v průběhu dvou pracovních dnů dotklo zhruba 35.000 osob. Skutkové závěry žalovaného jsou proto nevěrohodné a nepodložené. Věrohodnost tvrzení žalovaného narušuje také skutečnost, že podle něj údajně nebylo provozováno 1.402 spojů, ačkoli krajský úřad učinil závěr, že žalobkyně údajně neprovozovala 1.570 spojů. Žalobkyně setrvala na své argumentaci k provedení důkazů v rozporu se zákonem v nepřítomnosti její i jejího právního zástupce. Zdůraznila, že má právo si zvolit zástupce bez ohledu na to, zda byl v termínech jednání určených krajským úřadem zaneprázdněn, a nemůže být nucena zástupce měnit. Podotkla, že je běžnou praxí trestních soudů akceptovat omluvu v případě kolize, není-li omluva obstrukční, což v daném případě nebyla. Žalobkyně zopakovala své námitky týkající se nedostatečného prokázání skutkových zjištění a dodala, že žalovaný jí v průběhu řízení neoznámil, které konkrétní skutečnosti považoval ve smyslu § 50 odst. 1 správního řádu za známé z úřední činnosti nebo za obecně známé, a žalobkyně se tak k tomu nemohla nijak vyjádřit.

V otázce soukromých listin pokládala žalobkyně za určující, že původcem listin byla ona sama jako soukromoprávní subjekt. Podle žalobkyně je irelevantní, že Ústavní soud ani Úřad pro ochranu hospodářské soutěže neoznačily předmětné listiny za soukromé. Z hlediska použitelnosti těchto listin jako důkazních prostředků považovala žalobkyně za podstatné, že

v průběhu správního řízení opakovaně zpochybnila správnost jejich obsahu, jejich pravdivost a vypovídací schopnost, což správní orgány nijak nezohlednily, ačkoli v takové situaci měly skutečnosti z nich plynoucí prokázat jinak. Žalovaný pak zcela opomenul, že se jedná o delikt správního řízení, ve kterém je povinností správního orgánu prokázat, že došlo ke spáchání správního deliktu, a nelze po žalobkyni požadovat, aby prokazovala, že tento delikt zčásti nebo zcela nespáchala. Podle žalobkyně není možné považovat údajné přerušení dopravy za nepochybné, neboť je sama opakovaně zpochybnila.

Žalobkyně dále uvedla, že jednání kraje, který s ní odmítl uzavřít smlouvu za účelem zajištění základní dopravní obslužnosti, bylo namířeno nejen proti žalobkyni, ale také proti veřejnému zájmu na kontinuálním zajištění dopravní obslužnosti. Pokud by žalobkyně nadále zajišťovala základní dopravní obslužnost bez úhrady prokazatelné ztráty ze strany Ústeckého kraje, bezprostředně by jí hrozily škody velkého rozsahu, jež by mohly skončit její insolvencí a ekonomickým zánikem. Pokud by tedy bylo prokázáno, že se žalobkyně dopustila jednání specifikovaného ve výroku napadeného rozhodnutí, šlo by o jednání v krajní nouzi. Hrozící nebezpečí nemohla žalobkyně odvrátit požádáním o odnětí licencí, neboť tím by způsobila neodvratné škody, zatímco v případě zachování licencí existovala možnost, že státní orgány včas rozhodnou o povinnosti Ústeckého kraje hradit žalobkyni prokazatelnou ztrátu nebo uzavřít se žalobkyní smlouvu o závazku veřejné služby. Odnětí licencí by vedlo ke zmaření investic do autobusového parku ve výši mnoha set miliónů Kč a k nevyhnutelnému úpadku žalobkyně. Žádost o odnětí licencí by rovněž vedla k omezení dopravy, k čemuž také od 9. 9. 2006 došlo. Žalobkyně dodala, že Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 17. 5. 2010, č. j. 44 Co 241/2009 - 562, označil obdobnou argumentaci stran možnosti požádat o odnětí licencí za absurdní.

K délce správního řízení žalobkyně podotkla, že žalovaný ve svém vyjádření nereagoval na zásadní námitku, že ani v jediném případě neprodloužil krajskému úřadu lhůtu pro vydání rozhodnutí postupem podle § 80 odst. 4 správního řádu. Podle žalobkyně žalovaný rezignoval na dodržení zásady rychlosti řízení ve smyslu § 6 odst. 1 správního řádu. K tíži žalobkyně pak nelze klást její procesní obranu založenou na vyslovených pochybnostech o nepodjatosti konkrétních úředních osob. O této podjatosti měl žalovaný rozhodnout v řádu dnů, nikoli měsíců či let, případně tuto lhůtu přiměřeně prodloužit. S ohledem na délku řízení žalobkyně upozornila na rozhodnutí publikované ve sbírce Nejvyššího správního soudu pod č. 1338/2007, a to ve vztahu k aplikaci zásady zániku trestnosti v důsledku uplynutí času, k čemuž podle žalobkyně došlo tři roky po zahájení řízení.

Žalobkyně rovněž vyslovila obavu, že žalovaný nerozhodoval ve věci nestranně, neboť jím provedené kontroly neodhalily žádné nedostatky v postupu krajského úřadu. Objektivnost a nestrannost těchto kontrol podle žalobkyně narušuje skutečnost, že žalovaný nezjistil evidentní hrubá procesní pochybení. Tvrzení žalovaného, že žalobkyně klade nepřiměřenost délky řízení za vinu správním orgánům bez důkazů, označila žalobkyně za absurdní a poznamenala, že naopak správní orgány byly povinny předložit důkazy o tom, že k průtahům v řízení nedocházelo. Pokud žalovaný věděl, že krajský úřad není dostatečně personálně či jinak vybaven, bylo namíste rozhodnout podle § 80 odst. 4 správního řádu o delegaci lépe vybavenému správnímu orgánu téhož stupně. K výši pokuty žalobkyně podotkla, že žalovaný se s její námitkou vypořádal prostou negací, aniž uvedl jedinou úvahu založenou na doktrinálním, judikатурním či jiném výkladu, jímž by odůvodnil své úvahy, kterými se při rozhodování o výši sankce řídil.

Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkouvává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s.

Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a řízení, které předcházelo jeho vydání, vykazuje podstatné vady ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., jež mohly mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spatřovala žalobkyně v tom, že žalovaný nezabýval otázkou místní příslušnosti správního orgánu prvního stupně, ani související námitkou nezákonnosti určujících podkladů prvoinstančního rozhodnutí a nezákonnosti celého správního řízení v prvním stupni. Žalovaný se podle žalobkyně rovněž nevypořádal s jejími pochybnostmi, zda k přerušení dopravy skutečně došlo v původně avizovaném rozsahu, ani s její argumentací, v níž žalobkyně vysvětlila rozdíl mezi soukromou a veřejnou listinou a zdůraznila, že obsah soukromých listin zpochybnila, a proto krajský úřad neunesl důkazní břemeno. V souvislosti s argumentací o možnosti předčasně ukončit hlavní činnost, což podle žalobkyně nelze po nikom spravedlivě požadovat, žalobkyně upozornila také na to, že se žalovaný zabýval zcela odlišnou argumentací, než jaká byla uplatněna v odvolání, a nezabýval se důkazem v podobě notářského zápisu N 290/2007, NZ 288/2007 osvědčujícího výpověď Ing. P. M., bývalého ředitele společnosti IDS Ústeckého kraje, a. s., ze které plyne, že žalobkyni hrozilo nebezpečí ekonomické likvidace ze strany Ústeckého kraje a s ním kooperujícího krajského úřadu. Žalobkyně dále spatřovala nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí v tom, že se žalovaný ve vztahu k otázce zániku trestnosti údajného jednání z důvodu zjevně nepřiměřené délky řízení omezil na neprokázané tvrzení, že nepřiměřená délka řízení byla z větší části způsobena procesní aktivitou žalobkyně, nikoli nezákonnými průtahy řízení. Podle žalobkyně žalovaný dostatečně nezdůvodnil své úvahy o výši sankce, řádně se nevypořádal ani s argumentem, že ve věci rozhodla vyloučená osoba, a vůbec se nezabýval vadami vypořádání námitek podjatosti.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu platí, že „[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009 - 46, ze dne

4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010 - 53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008 - 109, všechny dostupné na www.nssoud.cz). Požadavky citovaných judikátů se mimo jakoukoli pochybnost vztahují i na rozhodnutí vydávaná v řízení o správním deliktu. Pokud tedy žalovaný v odvolacím řízení pouze dílčím způsobem korigoval rozhodnutí krajského úřadu a ve zbytku je potvrdil, bylo jeho povinností v odůvodnění napadeného rozhodnutí řádně reagovat na veškeré námitky uplatněné žalobkyní a vysvětlit, proč je považuje za liché, mylné či vyvrácené. Této povinnosti žalovaný nedostál.

K námitce místní nepřislušnosti krajského úřadu žalovaný v pátém odstavci na straně 7 napadeného rozhodnutí uvedl pouze to, že řádným zahájením správního řízení se zabýval již v rozhodnutí č. j. 9/2008-190-STSP/13 a v této věci neshledal pochybení, z čehož vyplývá, že řízení bylo vedeno místně příslušným orgánem. Takovéto vypořádání předmětné námitky považuje soud za naprosto nedostatečné, neboť z něj nelze zjistit, jakými konkrétními úvahami byl žalovaný veden a k jakým konkrétním závěrům dospěl. Pouhý odkaz na dřívější rozhodnutí přitom nemůže tyto úvahy nahradit, neboť žalobkyně by měla obdržet úplnou a srozumitelnou odpověď na všechny své odvolací námitky přímo v napadeném rozhodnutí, nikoli si ji dohledávat v rozhodnutí jiném. Soud připomíná, že žalobkyně v souvislosti s námitkou místní nepřislušnosti krajského úřadu přednesla v odvolání poměrně rozsáhlou argumentaci ohledně porušení povinností při kontrole, která předcházela zahájení řízení o správním deliktu, s tím, že kontrolní činnost, jež proběhla v rozporu se zákonem, nemůže být podkladem pro stanovení místní příslušnosti správního orgánu a takto získané důkazy nemohou obstát. K této argumentaci se žalovaný v napadeném rozhodnutí vůbec nevyjádřil, což společně s nevypořádáním vlastní námitky místní nepřislušnosti způsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů.

Žalobkyni lze přisvědčit také v tom, že se žalovaný nevypořádal s jejími pochybnostmi, zda k přerušení dopravy skutečně došlo v původně avizovaném rozsahu, ani s její argumentací vysvětlující rozdíl mezi soukromou a veřejnou listinou z hlediska jejich použití jako důkazu a nereagoval ani na to, že žalobkyně zpochybnila obsah soukromých listin, což mělo podle jejího názoru za následek, že krajský úřad neunesl důkazní břemeno. Žalovaný se k otázce soukromých listin vyslovil toliko v závěru prvního odstavce na straně 8 napadeného rozhodnutí, kde ovšem mimo jakoukoli souvislost s odvolacími námitkami konstatoval, že ani původně dožádaný Úřad pro ochranu hospodářské soutěže, ani Ústavní soud neoznačily listiny jako „soukromé“ a v řízení nepoužitelné. Odvolací námitky však nemířily na to, jak byly tyto listiny označeny orgánem, který je krajskému úřadu předal, nýbrž na jejich charakter z hlediska důkazního, kdy v případě veřejné listiny leží důkazní břemeno na tom, kdo popírá její správnost, zatímco v případě soukromé listiny podle žalobkyně i formální popření její správnosti účastníkem řízení postačí k tomu, aby nastoupilo důkazní břemeno správního orgánu. Žalobkyně k tomu v odvolání zároveň odkázala na rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 4. 2009, sp. zn. 33 Cdo 472/2007. Na tuto argumentaci ovšem žalovaný nepodal žalobkyni v napadeném rozhodnutí žádnou odpověď, tudíž není zřejmé, zda ji považoval za lichou, mylnou či vyvrácenou a z jakých důvodů. I v tomto ohledu je proto napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Soud zjistil, že se žalovaný řádně nezabýval ani argumentací žalobkyně proti úvaze krajského úřadu o možnosti předčasné ukončit činnost spočívající v provozování linkové

dopravy, a to formou žádosti o změnu či odebrání licencí. Nereagoval totiž na její námitku, že pozbytí licencí by znamenalo okamžitý ekonomický úpadek žalobkyně a ztrátu uplatnění pro všechny její dlouhodobé investice. Žalovaný tak nevyvrátil tvrzení žalobkyně, že nepožádání o odnětí licencí či změnu jízdních řádů nelze považovat za nevyužití možnosti k odvrácení hrozícího nebezpečí, a v napadeném rozhodnutí se věnoval jiné argumentaci, než jakou žalobkyně uplatnila v odvolání. Uvedené pochybení žalovaného bylo způsobeno tím, že do odůvodnění napadeného rozhodnutí převzal svou argumentaci z předchozího rozhodnutí, aniž ji přizpůsobil aktuálním odvolacím námitkám. Žalovaný se zároveň skutečně nijak nevyjádřil k žalobkyní namítanému důkazu v podobě notářského zápisu N 290/2007, NZ 288/2007. Tyto skutečnosti mají opět za následek nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí.

Odvolací námitkou zániku trestnosti jednání z důvodu zjevně nepřiměřené délky řízení se žalovaný nezabýval vůbec, pouze ve druhém odstavci na straně 10 napadeného rozhodnutí žalobkyni přisvědčil, že správní řízení trvá již velmi dlouho, což přičetl k tíži řešení námitek podjatosti, které označil za účelové a obstrukční. Toto odůvodnění však podle názoru soudu nedává žádnou odpověď na otázku možného zániku trestnosti z důvodu délky řízení. I v tomto ohledu je proto napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobkyně má pravdu také v tom, že žalovaný se měl podrobněji vyjádřit k jejímu argumentu, že ve věci rozhodla vyloučená osoba, a k namítaným vadám vypořádání námitek podjatosti. Žalobkyně totiž v odvolání uplatnila poměrně rozsáhlá tvrzení týkající se této problematiky, na která žalovaný reagoval jen lakonickou poznámkou, že se jedná o opakované námitky podjatosti, které byly různými orgány veřejné správy posouzeny jako nedůvodné (srov. poslední odstavec na straně 9 napadeného rozhodnutí).

Ze všech výše uvedených zjištění jednoznačně vyplývá, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Naopak odůvodnění úvah žalovaného o výši sankce, uvedené v předposledním odstavci na straně 10 napadeného rozhodnutí, vyhodnotil soud jako dostačující a přezkoumatelné s výhradou chybějícího vyjádření k možnému vlivu délky řízení na výši sankce.

Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2008, č. j. 7 Afs 212/2006 - 74, publ. pod č. 1566/2008 Sb. NSS, „[d]ůvod nepřezkoumatelnosti rozhodnutí odvolacího orgánu posuzujícího více oddělitelných skutkových nebo právních otázek může být ... dán i toliko ve vztahu k některým z nich. Ostatní oddělitelné skutkové nebo právní otázky krajský soud přezkoumá vždy, má-li jejich řešení význam pro další řízení a rozhodnutí ve věci.“ V projednávané věci podle názoru zdejšího soudu nebrání zjištěná nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spočívající v nedostatku jeho důvodů tomu, aby se soud zabýval dalšími námitkami procesních pochybení správních orgánů a v zájmu procesní ekonomie rovnou žalovaného upozornil na nedostatky, které bude nezbytné v dalším řízení napravit.

Za významné pochybení správních orgánů, které soud odhalil v návaznosti na žalobkyní zpochybňovaný rozsah omezení dopravy v rozhodném období, považuje soud skutečnost, že krajský úřad, ani žalovaný nerozhodli o celém předmětu řízení. Soud připomíná, že krajský úřad zahájil se žalobkyní dne 7. 8. 2006 celkem 195 řízení, z nichž každé se týkalo přerušení dopravy na jedné konkrétní lince. Usnesením ze dne 10. 10. 2007,

sp. zn. 5012/DS/07/179449/Koe, krajský úřad předmětná řízení spojil a nadále je vedl pod touto spisovou značkou. Ve výroku I. svého rozhodnutí ze dne 31. 7. 2013 však krajský úřad vyjmenoval pouze 184 linek, na kterých došlo k přerušení dopravy, v němž spatřoval správní delikt. O zbývajících jedenácti linkách, o nichž krajský úřad zahájil řízení, nebylo ve výroku I. rozhodnutí krajského úřadu rozhodnuto, což nenapravil ani žalovaný.

Soud v této souvislosti poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které „[v] rozhodnutí, kterým se správní řízení končí (§ 67 odst. 1 a § 68 odst. 2 správního řádu), je správní orgán zásadně povinen rozhodnout o celém předmětu řízení. Zahájí-li správní orgán z moci úřední řízení ve věci údajného spáchání dvou skutkově samostatných správních deliktů a následně v rozhodnutí, kterým se řízení končí, rozhodne pouze o jednom z obou deliktů, pak se jedná o podstatnou vadu řízení (§ 76 odst. 1 s. ř. s.)“ [srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 8. 2013, č. j. 4 As 34/2013 - 24, dostupný na www.nssoud.cz]. Podle názoru zdejšího soudu je třeba tyto závěry Nejvyššího správního soudu vztáhnout i na projednávanou věc, v níž správní orgány nerozhodly celkem o jedenácti dílčích skutcích, ohledně kterých řádně zahájily řízení a které byly následně spojeny k projednání spolu s ostatními 184 dílčími skutky, o nichž pojednává rozhodnutí krajského úřadu ze dne 31. 7. 2013. Nerozhodnutí o části předmětu řízení představuje podstatné porušení § 68 odst. 2 správního řádu, které mohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, tj. vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.

Žalobkyně dále naprosto důvodně namítala, že krajský úřad provedl všechny důkazy v rozporu se zákonem, neboť tak učinil při ústním jednání dne 9. 5. 2011 bez přítomnosti žalobkyně či jejího právního zástupce, jimž upřel účast, neboť nepřijal řádnou a včasnou omluvu. Tento postup zvolil krajský úřad navzdory tomu, že právní zástupce žalobkyně již v podání ze dne 14. 4. 2011 žádal o to, aby jednání bylo z důvodu jeho zaneprázdněnosti a nutnosti zajistit čas na přípravu nařízeno až po 23. 5. 2011. Tomuto požadavku krajský úřad bez jakéhokoli rozumného důvodu nevyhověl a navzdory obtížnosti materie, rozsahu spisu a dosavadní délce řízení se ani nepokusil v rámci principu dobré správy (srov. § 4 odst. 1 správního řádu) dohodnout s právním zástupcem žalobkyně konkrétní termín jednání například telefonicky tak, aby byla jistota, že nenastane kolize s jinou dříve naplánovanou aktivitou právního zástupce žalobkyně. Soud zásadně odmítá, že by se provedení důkazů při ústním jednání dne 9. 5. 2011 dalo považovat za úkon, který nesnesl odkladu, neboť základní charakteristikou takového úkonu je nemožnost jej uskutečnit později či zvýšené obtíže s tím spojené. To však rozhodně neplatí pro provádění listinných důkazů v řízení, které v té době trvalo již bezmála pět let. Provedení důkazů v nepřítomnosti žalobkyně proto soud vyhodnotil jako porušení jejího práva osobní účasti na dokazování vyplývajícího z § 51 odst. 2 správního řádu a současně jako podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé.

Upozorňuje-li žalobkyně na nepřiměřenou délku správního řízení, soud konstatuje, že tato skutečnost, za kterou přinejmenším část odpovědnosti nesou správní orgány v souvislosti se zdlouhavým předáváním spisu při rozhodování o námitkách podjatosti a odvoláních, sama o sobě nemůže být důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí. Žalovaný by však měl posoudit, na kolik se jednalo o průtahy v řízení a nakolik tento stav zavinila procesní aktivita

žalobkyně, a na základě toho rozhodnout, jaký má délka tohoto řízení vliv trestnost jednání, které je žalobkyni kladeno za vinu, a případně na výši sankce.

Lze tedy uzavřít, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek jeho důvodů a v řízení, kterému mu předcházelo, došlo k podstatným porušením ustanovení o řízení před správním orgánem, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Soud proto podle § 76 odst. 1 písm. a) a c) s. ř. s. napadené rozhodnutí žalovaného pro vady řízení zrušil. Toto ustanovení umožnilo soudu rozhodnout bez jednání, ačkoli žalobkyně jednání požadovala. Soud současně podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude žalovaný podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku. Požadavku žalobkyně na současné zrušení rozhodnutí krajského úřadu soud nevyhověl, neboť nebylo zatíženo zjištěnou nepřezkoumatelností.

Výše popsané vady soudu bránily v tom, aby se zabýval dalšími žalobními námitkami, neboť by tím mohl předjímat závěry správních orgánů k otázkám, k nimž se doposud nevyjádřily, nehledě k tomu, že výsledkem řízení po odstranění výše popsaných vad může být rozhodnutí značně odlišné.

Vzhledem k tomu, že žalobkyně měla ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit jí do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o žalobě v celkové výši 15.342 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku 3.000 Kč, z částky 9.300 Kč za tři úkony právní služby právního zástupce žalobkyně po 3.100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění účinném od 1. 1. 2013 [převzetí a příprava zastoupení – písm. a), podání žaloby a repliky – písm. d)], z částky 900 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [tři režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu ve znění účinném od 1. 9. 2006] a z částky 2.142 Kč představující 21% DPH, kterou byl advokát podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z vyčíslené odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 23. srpna 2017

Mgr. Václav Trajer v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
I. T.